

3. Пилипчук В. Г. Проблеми становлення і розвитку інформаційного законодавства в контексті євроінтеграції України / В. Г. Пилипчук, В. М. Брижко // Інформація і право. – 2011. – № 1(1). – С. 11–19.

4. Беляков К. І. Інформаційне право: аналіз термінологічно-понятійного апарату / К. І. Беляков // Науковий вісник Київ. нац. ун-ту внутрішніх справ. – 2007. – Вип. 3. – С. 67–79.

5. Беляков К. І. Інформаційна аксіоматика у праві: проблеми формування / К. І. Беляков // Науковий вісник Юрид. академії МВС України. – 2004. – № 3. – С. 263–268.

6. Гурковський В. І. Державне управління розбудовою інформаційного суспільства в Україні (історія, теорія, практика) / В. І. Гурковський. – К., 2010. – 396 с.

7. Арістова І. В. Державна інформаційна політика: організаційно-правові аспекти / За ред. О. М. Бандурки. – Х., 2000. – 368 с.

8. Баскаков В. Ю. Захист інформації з обмеженим доступом в умовах боротьби з організованою злочинністю / В. Ю. Баскаков // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2011. – № 24. – С. 263–269.

УДК 342.9 (043.2)

Столбовий Ю. М., старший слідчий,
Прокуратура Солом'янського району, м. Київ, Україна

КОРЕЛЯЦІЯ ПРИНЦИПУ ОФІЦІЙНОСТІ І СТРОКІВ РОЗГЛЯДУ АДМІНІСТРАТИВНОЇ СПРАВИ

Особливим принципом адміністративного судочинства є принцип офіційного з'ясування всіх обставин у справі (принцип офіційності). Відповідно до нього, Суд вживає передбачені законом заходи, необхідні для з'ясування всіх обставин у справі, у тому числі щодо виявлення та витребування доказів з власної ініціативи. Суд повинен запропонувати особам, які беруть участь у справі, подати докази або з власної ініціативи витребувати докази, яких, на думку суду, не вистачає (ч. ч. 4, 5 ст. 11 КАС України).

Зазначений принцип передбачає активну роль суду і за своїм змістом може виявлятися в адміністративному судочинстві, як обмеження принципу класичної змагальності сторін та класичного підходу до диспозитивності. Наявність цього принципу в адміністративному судочинстві обумовлюється специфікою публічно-правових відносин, яка полягає в нерівних можливостях сторін адміністративного спору, та завданням адміністративного судочинства [1, с. 17].

Відповідно до ч.1 ст.122 КАС України адміністративна справа має бути розглянута і вирішена протягом розумного строку, але не більше місяця з дня відкриття провадження у справі. Справи щодо прийняття громадян на

публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби розглядаються та вирішуються протягом розумного строку, але не більше двадцяти днів з дня відкриття провадження у справі.

Таким чином, реалізація принципу офіційного з'ясування всіх обставин у справі (принцип офіційності) має відбуватися в межах встановлених вищенаведеними строками.

З цього приводу Венеціанська комісія в п.п. 112, 113 Висновку № 588/2010 від 18.10.2010 року зауважила, що деякі з цих строків видаються занадто короткими (10 днів, щоб подати апеляційну скаргу і 10 або 20 днів на подання касаційної скарги) і можуть негативно впливати на право доступу громадян до судів вищих інстанцій[2].

У свою чергу зазначимо наявність низки обставин, які впливають на час безпосереднього розгляду справи. Так, особи, які беруть участь у справі, мають право знати про дату, час і місце судового розгляду справи (п.1 ч.3 ст.49), судова повістка має бути їм вручена не пізніше ніж за 7 днів до судового засідання (ч.3 ст.35), розгляд справи може бути відкладено відповідно до п.1 ч.1 ст.128, у разі необхідності може відбутися попереднє судове засідання (ст.111). Крім цього, суд зобов'язаний запропонувати особам, які беруть участь у справі, подати докази або навіть з власної ініціативи витребувати докази, яких на думку суду не вистачає, що потребує певного часу. Разом з цим, принцип офіційності та з'ясування всіх обставин справи потребує забезпечити повне, всебічне, безстороннє та якісне судочинство.

Таким чином, конкретика адміністративного судочинства вимушує розглядати справи у невиправдано стислі строки, що може привести до порушення прав осіб на справедливий судовий розгляд.

Варто зауважити, що відповідно до позиції Європейського Суду з прав людини поняття «розумної» тривалості провадження повинно бути оцінено відповідно до обставин справи. Так, у справі «Полтораченко проти України» заявник скаржився на невиправдано довгу тривалість провадження. Розглянувши справу, Суд зазначив, що «розумна» тривалість провадження повинна бути оцінена відповідно до обставин справи і з огляду на наступні критерії: складність справи, поведінка заявника та відповідних органів, а також предмет спору. Він також підкреслив, що тільки затримки з вини держави можуть бути підставою для встановлення невідповідності термінів розгляду справи вимогам поняття «розумний строк».

По цій справі Суд дійшов висновку, що предмет судового розгляду не був особливо складним, але передбачав деякі складнощі щодо встановлення суми компенсації, яка підлягала виплаті заявнику. Проте було зазначено, що тривалість безперервного судового розгляду (три роки та два місяці) не перевищує таку, яка може вважатися «розумною» [3].

Враховуючи наведене, вважаємо за доцільне запропонувати наступне:

1. Внести зміни до ч.1 ст. 122 КАС України: слово «місяця» замінити на слова «двох місяців».
2. Пропонуємо збільшити часові рамки розгляду адміністративних справ (крім справ щодо яких встановлено скорочені строки їх розгляду (наприклад виборчі справи), змінивши їх в загальному з одного на два місяця. Крім того, судам всіх інстанцій адміністративного судочинства надано право у виняткових випадках продовжувати зазначені строки розгляду на один місяць.

Література

1. Шевцова Н. В. Диспозитивність та офіційність при вирішенні податкових спорів в адміністративному судочинстві України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. 12.00.07 / Н. В. Шевцова // Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ. – Дніпропетровськ, 2011. – 20 с.

2. Спільний висновок щодо Закону України «Про судоустрій і статус суддів», підготовлений Венеціанською комісією та Дирекцією з технічного співробітництва Генеральної Дирекції з прав людини та правових питань Ради Європи Ухвалений Венеціанською Комісією на 84-ому пленарному засіданні : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua>

3. Рішення Європейського Суду з прав людини у справі «Полтораченко проти України» (заява № 77317/01) від 18 січня 2005 року : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.nau.ua>

УДК 342.951(043.2)

Троцюк Н.В., старший викладач,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

АВТОРСЬКЕ ПРАВО ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ

Питання адміністративно-правового захисту авторського права є актуальним у контексті євроінтеграційної політики нашої держави. Підвищення уваги до прав людини, її творчих здібностей та можливостей, її інтелектуальної діяльності, результатів та охорони особистих немайнових та майнових прав на ці результати спонукає до вивчення проблематики авторського права у практично всіх галузях права. Зважаючи на це, залишається актуальним визначення змісту «авторського права» як об'єкта адміністративно-правового захисту.

Для розкриття змісту поняття «авторське право як об'єкт адміністративно-правового захисту» необхідно окремо визначити сутність понять «адміністративно-правовий захист» та «авторське право».